Sayı: 35

Amcabey

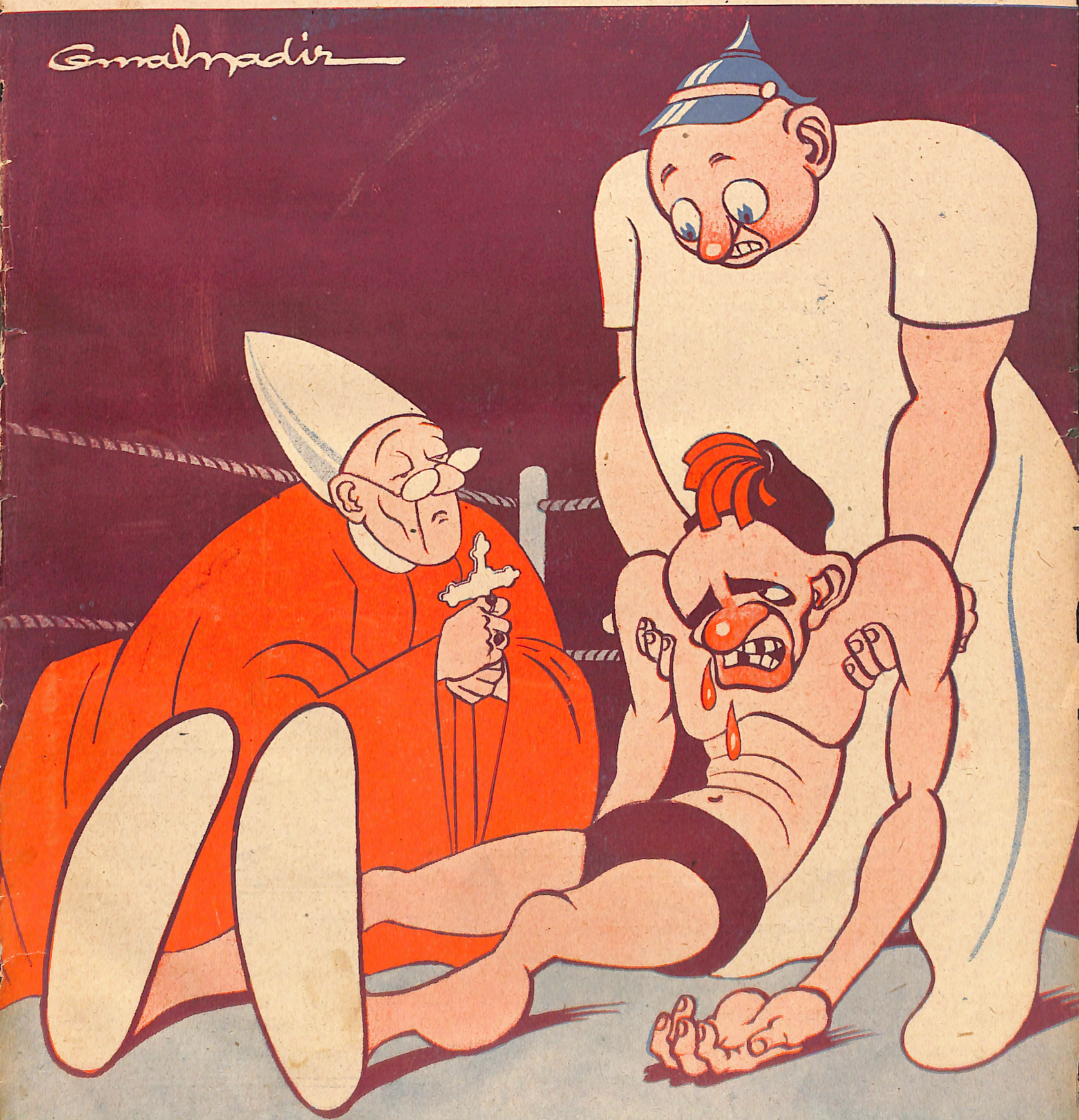

Antrenör — Bereket versin, puvan hesabile biz galibiz!..

Bu sıcaklarda!.

Allah yardım etsin bu sıcaklarda,
Cephede durmadan savaşanlara;
Denizaltılarda, çelik tanklarda
Dağ, deniz demeden yol aşanlara!.

Sürerse ilk hızla başlıyan akın,
Sicilyanın elbet düşmesi yakın;
Ayzenhover diyor: sel gibi akın,
Şan katın yeniden eski şanlara!.

Teslim teklifleri aldı yürüdü,
İtalyayı endişeler bürüdü;
Filo midye tuttu, suda çürüdü,
Çıkmadı başı boş dolaşanlara!.

Şarkta artar sam yelinin esimi,
Cehenneme döner Orel kesimi;
Alayım diyerek son hevesimi,
Gayret gelir sona ulaşanlara!.

Alamanın işi biraz zor gibi,
Doluyu boşaltıp boşa kor gibi;
Göring bile veda ediyor gibi,
Geniş göğsündeki bol nişanlara!.

Balkanda çeteler fink atar durur,
Nerde tren, köprü varsa uçurur;
Kâh yandan çevirir, kâh önden vurur,
Gelip kendisine sataşanlara!.

Kaptırmadan hiç bir yana kolunu,
Buldu harp dışında kalma yolunu;
Örnek gösterelim Saraçoğlunu,
Cân-ü dilden sulha yanaşanlara!.

SAĞDIÇ

İtalya Habeşistanda:

Habeşli — Madem ki «ölmek var, dönmek yok!» diyorsun bu asfalt yolları neden yapıyorsun?..

— Akşam 1937 —

(İsteyen: Antalya, Niyazi Kanbir)

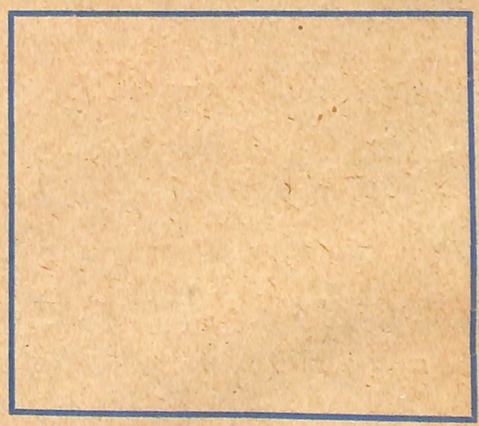

Büyük sanat münekkidlerimizden bay X. !..

— Akşam 1941 —

(İsteyen Taksim, Avni İnsel)

Türk matbuatının herdem taze mizahçısı

BÜRHAN FELEK

En zarif nükteleri, en tatlı yazılarile, gelecek sayıdan itibaren

AMCABEY'de!..

Cilt : 2 — Sayı : 35
31 TEMMUZ 1943
Fiatı 10 Kuruştur

Amcabey

CUMARTESİ GÜNLERİ ÇIKAR SİYASÎ MİZAH MECMUASI

İDARE YERİ :
Cağaloğlu yokuşu, Acımusluk sokağı No. 15
Posta kutusu : 555 İst., Telefon : 20084

Müessisi:
CEMAL NADİR GÜLER

ABONE ŞARTLARI :
Yurt içi : Bir seneliği 500, Altı aylığı 250 Kş.
Yurt dışı : Bir seneliği 900, Altı aylığı 500 Kş.

Dev Aynası

Kestirme yol !..

Bütün bir cadde halkı, birdenbire fren yapan bir otomombilin çatırtısı ile irkildi. Baktık: Gözleri yerinden fırlamış, şaşkın bir adam, kalabalık caddenin bir yanından bir yanına geçmek için çırpınıyor!..

Polis bağırdı: On adım ötedeki geçit çivilerini görmüyor musun be adam?.. Ezilecektin...

Şoför bağırdı: Ahlat oğlu ahlat...

Yolcu bağırdı: Çivileri grdüm ama.. İşte.. Şuradan geçivereyim dedim, daha kestirme de...

Düşündük ve küçük, büyük bütün suçlarda bu «kestirme yol» mantığının parmağını görür gibi olduk.

Tahsildar, kendisine emanet edilen paray iiç ediyorsa kestirme yoldan zengin olmak içindir!..

Müteahhit, yaptığı köprünün har. parayı iç ediyorsa kestirme yoldan milyonlara kavuşmak içindir!..

Memur, âmirinin eteğini öpüyorsa kestirme yoldan ikbale ermek içindir!..

Talebe, para verip imtihan suallerini öğreniyorsa kestirme yoldan diplomayı elde etmek içindir!..

Kadın, ahlâk kontrollarına yüz çeviriyorsa kestirme yoldan lükse varmak içindir!..

Esnaf, tartıyı eksik tutuyorsa kestirme yoldan apartımanı dikmek içindir! Şair, saçmalıyor, sanatkâr bocalıyorsa kestirme yoldan şöhret yapmak içindir!..

Kestirme yolun kaza ve belâsından uzak kalmak için şu «kestirme yol» mantığına veda edip her yerde, her işte geçit çivilerinden yürüsek, diyoruz!..

AMCABEY

Etna yanar dağı — Bu harbden sonra yine bizi görmeğe gelenler olacak mı dersin?..

Vezüv yanar dağı — Zannetmem. Yanan şehirler varken artık bizim yüzümüze bakan olmaz!..

Amcabey POSTASI

Bayezit, Halit Tabancalı:

— Bu sene havalar serin gidiyor. Kış erken geleceğe benziyor. Değişmez gelirlilerden bize sıra gelinceye kadar nereden kömür tedarik edelim?..

A. — Vakıt kaybetmeden, değişmez gelirlilerden bir kaç dost edinmeğe bakın. Sıkışınca kapağı onlara atarsınız!

Trabzon, Nahide Burçak:

— Tiyatro bir mekteptir, der dururlar. Sahiden böyle midir?..

A. — Başkalarını bilmiyorum ama bizde maalesef değildir bayan. Artist dostlarımızın şikâyetlerine bakılırsa bizim tiyatro, halka, oyun sırasında fındık, fıstık yememeği bile hâlâ öğretememiş!..

Sirkeci, Mustafa Öğüt:

— Hani İstanbul sokakları gece, sabaha karşı yıkanacaktı, ne oldu? Bu iş yine güpe gündüz yapılıyor.

A. — Kabahat belediyede değil, gecelerde bayım. Belediye böyle bir karar verdiği zaman kıştı. Geceler uzundu. Halbuki şimdi yaz. Geceler kısa. Tabiî bu iş de gündüze kalıyor!

Ankara, Muallâ Umar:

— Ben ne kadar konuşkansam kocam inadına sessiz. Onun bu hali pek sinirime dokunuyor. Konuşturmak için ne yapayım?..

A. — Biraz siz susun. Belki adamcağız sıra bulur da konuşur!

Nişantaşı, Cahide Aktaran:

— Nişanlımı bir başka kadınla bir kundura mağazasına girerken gördüm. Onun bu ihanetine nasıl ceza vermeli, sen söyle Amcabey?

A. — Sinirlenme kızım. Bir kundura mağazasına girdiğine göre o cezasını bulmuş sayılır!

Ortaköy, Turhan Baz:

A. — Az kalsın bizi vefasızlıkla ittiham edecekmişsiniz!.. Sorularınıza cevap vermedikse her halde bunun bir sebebi vardır. Yoksa neden sizi cevapsız bırakalım?. Lâf torbaya girmedi ya!.. Akıl akıldan da üstündür!.. Sizin halledemediğiniz bir müşkülü belki biz hallederiz. Sorularınızı lûtfen tekrar yazın ve bir iki karikatür daha yapıp gönderin. İstediğiniz albümlerin bulunacağını zannetmiyoruz. Mamafih çıkaran zatı görünce sorar, size bildiririz.

İstanbul Radyosunun Bu haftaki Programı!

(Hâlâ tecrübe yayını yapmakta devam eden İstanbul Radyosu, hiç bir gazeteye vermediği haftalık yayın programlarından birini «Amcabey» e vermiştir! Bu programı radyo sever okuyucularımıza sunmakla kıvanç duyuyoruz!)

31 Temmuzdan 7 Ağustosa kadar:

31 Temmuz:
Plâkla karışık havalar!

1 Ağustos:
Plâkla oyun havaları!
(Büyük annelerin gelin olurken çalıp oynadıkları havalar!)

2 Ağustos:
Plâkla klâsik şark musikisi!
(Dedelerin sünnet düğünlerinde söylenen şarkılar!)

3 Ağustos:
Plâkla klâsik garp musikisi!
(Âdem Babamızın Havva Anamıza söylediği havalar!)

4 Ağustos:
Plâkla serenatlar!..

5 Ağustos:
Plâkla caz havaları!..

6 Ağustos:
Plâkla gazel ve taksimler!

Küçük İlânlar

TEŞEKKÜR!

Harp başlayıp her şey pahalılaştığındanberi hamam yüzüne hasret kalmıştık. Bize yıkanmak imkânını veren bit dostlarımıza candan saygı ve teşekkürlerimizi alenen bildiririz!

İstanbul serserileri adına
A. Yayık

SATILIK!

Saraçhanebaşında dört odalı, bahçeli bir ev satılmaktadır. Saçağında nazarlık diye bir çift pabuç asılıdır. Böyle bir fırsatı kaçırmak istemiyenlerin içindekilere müracaatları.

Fatih: A. Züğürt

KAYIP!

Günde iki kilo ekmek yiyen köpeğimi kaybettim. Bulanların Allah rızası için getirmemelerini rica ederim.

S. Y.

ÖĞRETMEN!

İlk defa mantar iskarpin giyen bayanlara en modern ve fenni metotlarla yürümeği öğretiyorum. Şerait ehvendir!

Azade Tarcan

Bâki kalan bu kubbede

VEHİM

On yedinci asır başında yaşamış ulemadan ve Birinci Ahmedin Şeyhislâmlarından «Çelebi Müftü» adile meşhur Hoca zade Mehmet efendi, bulaşıcı hastalıklardan çok korkan bir adamdı, meclisinde «Hastalık ve ölüm» den bahsedilmez, kendisi de, hasta ziyaretine ve cenazeye asla gidemezdi. Hattâ öyle ki, kapısından cenaze çıkan bir eve dahi girmezdi!..

Bir gün, haremde, cariyelerinden biri hastalandı ve öldü. Efendi hazretleri hiç tereddüt etmeden konağına bir duvarcı ustası çağırttı, ölünün bulunduğu odanın kapısını ördürttü ve sonra ustaya :

— Şimdi git, bahçe tarafından duvarı del, nâşi çıkarıp götürsünler!.. Bu odada battal olsun!. dedi.

Gariptir; bütün dikkatine rağmen, Hoca zade Mehmet efendi taundan öldü!..

İKİ GAZİ!

Antepli Hasırcı zade Hafız Mehmet ağa, geçen asrın zarafet ve nükte perdazlığı ile meşhur ricalinden, ve devrinin kuvvetli şairlerinden biriydi. 1304 de ölen bu büyük adamın hayatı, birçok tuhaf fıkralarla süslenmiştir.

Bir gün Antepte bir hıristiyan islâm dinine girer; şer'i muamelenin yapıldığı mecliste Mehmet Ağa da hazır bulunur. Mühtedî için sünnet, sarık, külâh, şalvar ve mest parası olarak bir iane toplanır; bu arada Hasırcı zadeden de iki adet gazi altını alınır; Mehmet Ağa, altınları kesesinden çıkarırken boynunu büküp içine çeker :

«Müslüman oldu iki kâfir,
Şehit oldu iki gazi!» der!

Dalkavuk!

Köpek gibi yerlerde sürünen,
Ayak öpen,
Çanak yalayan
Adamın gülünç maceraları!..

CEMAL NADİR GÜLER'in

Bu nefis karikatür albümü pek yakında çıkıyor!

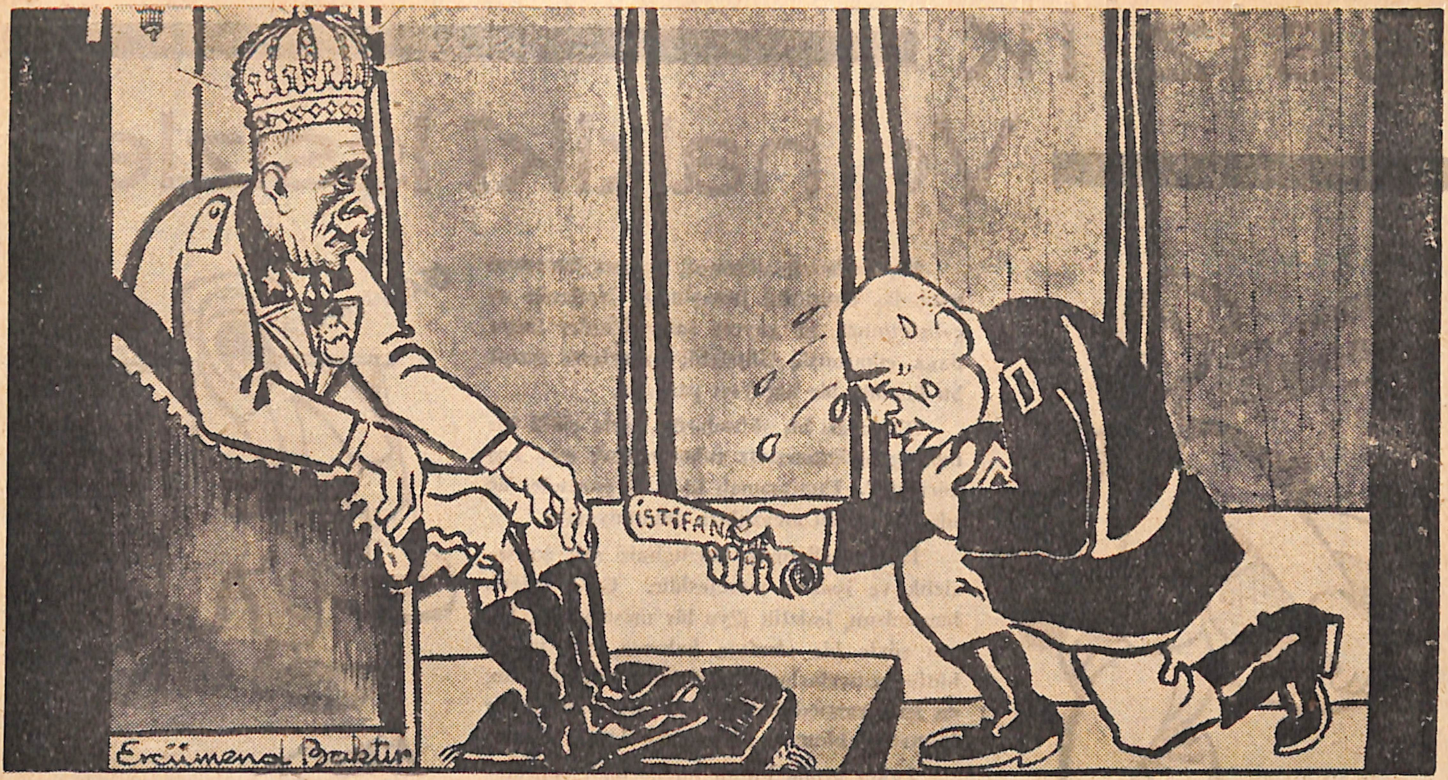

— Bezme bir dahi dönüp gelmek değildir niyetin,
Gittiğin vakt anladım azm.i şitâbından senin!

Amcabeyden rivayet

PİLÂV!..

Ticaî tarikati diye gizli bir tarikat kurmaktan suçlu Kemal Pilâvoğlu ile müritlerinin Ankara Birinci Ceza mahkemesinde ilk duruşmaları yapılıyordu.

Mahkeme salonunu dolduran meraklılar arasında tabiî, gazeteciler de vardı. İki kodaman gazete muhabiri, Bilâl Akba ile Mekki Sait, biribirine sokuldular. Bilâl:

— Şeyh efendinin etrafına epey mürit toplanmış, diye fısıldadı.

Mekki: — Elbette, diye cevap verdi, işin içinde «Pilâv» var!..

DAYANMAK!..

Türk Ressam ve Heykeltraşlar Cemiyetinin Güzel Sanatlar Akademisinde sergi açacağı gündü. O gün şerefine yapılan törene memleketin birçok tanınmış adamları çağırılmıştı.

Ressam İbrahim Çallı cemiyetin kuruluşundaki maksatları, o veciz ve beliğ natıkasile davetlilere anlatırken:

— Arkadaşlar, dedi, cemiyetimizin maksadı.. Bütün sanatkârlar arasında.. Sıkı bir tesanüt tesis etmek.. Yani onları biribirinden kuvvet alarak.. Biribirine dayanarak yaşatmaktadır.

Yahya Kemal de dinliyenler arasındaydı:

— Çok isabet, diye söylendi, zaten çoğu, bir yere dayanmadan duramıyacak hale geldiler...

UCUZ HAYAT!..

Eminönü Halkevinin sosyal yardım kolu tarafından Galatasaray lisesinde açılan el işleri sergisini geziyorlardı.

Sigara kutusundan mendile, tesbihten kunduraya kadar sergiyi dolduran ne varsa hepsi hapishanedeki mahkûmlar tarafından yapılmış, satılıyordu. İşin hoş tarafı, hepsinin fiatı mağazalardaki fiatların yarısı kadardı. Meselâ çarşıda 45 liraya satılan bir kundura, sergide 20 liraya!..

Her pavyonun önünde fiatlara bakıp bir hayli yutkunduktan sonra şu neticeye vardılar :

— Demek ki hayat, hapishanede daha ucuz!..

— Tevekkeli bir hiç yüzünden cinayet işleyip hapishaneye düşmüyorlar!..

UYAN BİRADER!..

Etraftakiler: — Yahu, iskarpine bindi.. Yukarı doğru yürüyor.. Oradan çoraba, oradan da bacağa geçecek... Uyan birader uyan!

Diye bağırışarak yerden iskarpine geçen biti gösterdiler. Hazret oralı bile değil!.. Yalnız başını sağ avucundan sol avucuna geçirmekle iktifa etti, gene uykusuna daldı.

Etraftakilerden bir dili uzun zat:

— Ah bu vurdum duymazlık!.. diye acı acı güldü. Bu vurdum duymazlık değil midir ki tifüs vakalarını borsa haberlerine benzetti!..

İşsizlik
Ve hakikî işsizler

Bir muharrir oturmuş, boşuna harcanan vatandaş enerjisini hesaplamış. Neticede az çalıştığımızı, az gayret sarfettiğimizi meydana çıkarmış!.. Gündelik yazarların bazısı bu konuda bir kaç yazı yazdılar.

Bizim de bu sütunlarda böyle ciddî bir mevzua dokunmamız tuhaf olacak ama hoş görülsün!.. Unutmamalı ki ciddî gazeteler de sık sık mizahi mevzulara dokunuyorlar.

Bizim belirtmek istediğimiz şey şu işsizlik ve işsizler meselesidir. Gerçi ortada hamdolsun, işsizlik diye bir mesele yok. İnsan şöyle bir etrafına bakınca, irili ufaklı bütün vatandaşların harıl harıl çalıştıklarını, en işsiz zannedilenlerin bile hiç olmazsa bir tramvaya binmek için çalıştıklarını görür!.

Fakat acaba bütün bu görülen çalışmalar gerçekten birer «iş» midir?..

Hiç sanmıyoruz!.. Çünkü bizim anladığımız «iş» cemiyet ihtiyaçlarından birini karşılıyan ve başı, sonu olan, ömürlü bir iştir. Halbuki her gün etrafımızda gördüğümüz işlerin çoğu yalnız o işi yapanın, belki de o günlük ihtiyacını karşılıyan ve ertesi gün yerinde yeller esen işlerdir!.. Bu iddiamıza örnek olmak üzere bir kaç satıcı tipi koyuyor ve soruyoruz:

Yoğurttan karamelâya, kâğıt, zarftan makaraya kadar her şeyi dükkânlardan almak kabilken bu satıcıların sokaklarda bağıra bağıra dolaşmaları bir «iş» midir?..

Bizce bu şekilde yapılan iş, işsizliğin ta kendisidir.

Boşu boşuna akan suları nasıl barajlarda toplayıp istifade yollarını bulabiliyorsak, yazık olan bu vatandaş enerjisinden de öylece faydalanalım, diyoruz. Bilmem siz ne dersiniz?..

BACANAK

— Adeta kahve rengi olmuşsun kız!..

— Daha iyi ya kardeş, peşimden koşan çok olur!

CANLANAN TABLO

— HİKÂYE —

— Para ile imanın kimde olduğu ve nereden geldiği pek bilinmez. Herkes bir yolunu bulmuş, mangizi doğrultmuştur!.. Falan apartıman nasıl yükselmiştir, filân köşk nasıl türemiştir, bunlar, bektaşi sırrı gibi biribirimize malûm değildir!.. Ama ben açık yürekli adamım. Nasıl zengin olduğumu sizden saklamıyacağım. Suadiyedeki bu villâya, Nişantaşındaki apartımana, Çarşıdaki dükkânlara nasıl konduğumu anlatacağım!..

Kadınlı, erkekli bütün misafirler genç ev sahibinin etrafına üşüştük. Gerçekten. daha bir yıl önceye kadar ökçesi yenmiş pabuçla, rengi soluk elbise ile gezen bu genç ressamın böyle birdenbire çulu düzmesi hepimize merak olmuştu.

— Güzel Sanatlar Akademisinden elimde diploma, gönlümde sanat aşkı, mezun olduğum seneydi.. Kendime bir hayat yolu arıyordum.. Devlet kapısına varıp bir resim hocası mı olayım, yoksa serbest mi çalışayım?..

Tabiî, bütün hakiki sanat adamları gibi ben de ikinci yola saptım. Başladığım hayat yarı Bohem bir hayattı. Bazan bir tablo yapıp satarak parasile bir kaç gün en pahalı yerlerde yaşıyor. Sonra da meteliğe kurşun atıyordum!..

Bu şekildeki hayatım hiç kimsenin hoşuna gitmiyordu. «Yahu, diyorlardı. Kuvvetli bir sanatkârsın, eserlerin nerede olsa para eder. Neden bir baltaya sap olmak istemiyorsun?..» Bizim Nihat bey amca da böyle diyenlerin başındaydı. Fazla olarak da «Eğer bu serserilikte devam edersen seni mirasımdan mahrum edeceğim. Düşün ki yer yüzünde biricik vârisim sensin!» derdi.

Şaka değil. Nihat bey amca memleketin sayılı zenginlerindendi. Gerçi ben sanatını paraya feda edeceklerden değildim ama, ne bileyim, arasıra bu meseleyi düşünürdüm. Amcamın benden istediği de mühim bir şey değildi hani!.. «Madem ki devlet kapısına girmek istemiyorsun, hiç olmazsa ciddî, muntazam ve programlı çalış!..» derdi.

Adamcağızın hakkı da vardı. Sanatımın verimli olabilmesi için başka çare de yoktu.. Bir gün -tabiî meteliğe kurşun attığım bir gün!- «Peki Nihat bey amca, dedim, dediğinizi yapacağım!.. Söz!..»

Pek memnun oldu. Alnımdan öptü ve «Böyle programlı bir çalışmanın ilk mahsulü olan tabloyu bana vereceksin, dedi, onu salonuma asacağım. Hattâ, istersen, o, Tünel başındaki tavan arasını bırak, Göz tepedeki köşke yerleş. Orada çalış!.. Sana her ay da iki yüz lira!»

Dediği gibi yaptım. Göztepede, güzel bir çamlığın ortasında, içi boş bir kuş kafesi gibi duran köşke taşındım. Üst katı atelye, alt katı da oturma katı olarak döşedim ve programlı çalışmağa hazırlandım.

Bilirsiniz ki benim ihtisasım portre ressamlığıdır. Bu sebeple daima canlı modellere ihtiyacım vardır. Nihat bey amcam için tasarladığım tablo için de bir kadın modele ihtiyaç hasıl oldu. Eserin mevzuu şu idi: Çıplak ve genç bir kadın kollarını göğe doğru uzatmış, gökten altın yağıyor!.. Yani demek istiyordum ki her şey kadın için!..

Eserime münasip bir model düşünürken aklıma eski sevgililerimden Nebahat geldi. Huysuz, ukala, delişmen bir kızdı ama vücut çizgileri estetik ilminin aradığı güzellikteydi. Hele bir kalçaları vardı, Venüs halt etmiş!..

Hemen bir telgraf!.. Ertesi günü damladı. Maksadımı kendisine açtım. Vaktile kendisine olan aşkımın hâlâ sönmediğini de ilâve ettim .Eser bitinceye kadar yanımda kalmıya razı oldu. «Zaten ben de bu yazı Bayezitte, Soğanağa mahallesinde geçirmek niyetinde değildim!..» dedi. O günden itibaren, çamlık ortasındaki bu metrûk kuş kafesinde, bir çift sevda kuşu gib cıvıldamağa başladık!.. .

Meğer o da, ben de hâlâ biribirimizi seviyormuşuz da haberimiz yokmuş. Gündüzleri bahçede eğleniyor, denize gidiyor, geceleri çamlar altında, mehtapta hararetli ve yorgun saatler geçiriyorduk!..

Böylece tam bir ay on gün geçti. Bu müddet zarfında o bir defa Soğanağa mahallesine gidip geldi. Ben de bir defa amcamdan mektup aldım. Başka ne arıyan oldu, ne soran!..

Fakaaat.. Bir akşam telefon acı acı öttü. Koşup açtım, Nihat bey amcam!.. Nasıl vakit geçirdiğimi, kendisi için hazırladığım eserin bitip bitmediğini soruyor, yarın Bostancıya geçerken uğrayıp tabloyu göreceğini haber veriyordu.

Bende şafak attı. Ne diyeceğimi şaşırdım. Olmaz diyemedim, olur diyemedim. Nasıl oldu bilmem «Buyurun amcacığım!..» deyiverdim.

Buyuracaktı ama ortada tablo değil, tablonun muşambası bile yoktu. O gece Nebahatle başbaşa verip düşündük, bir çare aradık. Nihayet sabaha karşı gökte çoban yıldızı parlarken kafamda da bir fikir parladı: Kalktım. Atelyenin bir köşesine yığdığım boş, yaldızlı, büyük resim çerçevelerini gözden geçirdim. Bunlardan biri -ki en şatafatlısı idi- atelye ile sandık odası arasındaki pencereye tam geliyordu. Getirdim, bu muhteşem çerçeveyi pencerenin atelye tarafına yerleştirdim. Nebahat «Delirdi mi bu oğlan?« gibilerde beni seyrediyor, ne yapacağımı soruyordu. Çerçeveyi yerleştirdikten sonra Nebahata «Geç sandık odasına, dedim, şu pencereyi aç ve önünde dur!» Kızcağız dediğimi yaptı. Hakikaten bu taraftan bakılınca, sandık odasının loşluğu önünde, yaldızlı çerçeve ortasında tıpkı bir tablo gibi görünüyordu.

«Oldu bu iş!.» dedim ve yattık.

Kalktığımız zaman vakit öğle idi. Amcamın gelmesine bir saat kadar bir zaman kalmıştı. Traş oldum, yemek yedik. Gazetelere göz gezdirirken köşkün önünde bir otomobil durdu. Ardından da kapının çıngırağı!..

Hemen Nebahati sandık odasına götürdüm, çırılçıplak soydum, getirip pencerenin önüne, istediğim pozda durdurdum. Kendim de atelyeye geçip baktım: Cidden nefis bir tablo idi!..

Amcam beni çağıra çağıra çamlığı geçiyordu. Koşup karşıladım. Öpüştük. «Seni çok iyi gördüm, dedi, fakat kalmağa vaktim yok, hemen şu tabloyu görüp gideceğim.. Bitti mi bari?..»

«Henüz tamamlanmadı amcacığım, de-

(Arkası 11 inci sahifede)

İtalya — Ne çalıyorlar, zafer havası mı?..

Alman — Hayır, sepet havası!..

Amcabey'in
Mizahî Romanı : 4

Banker Arif!

Yazan : SERMET MUHTAR ALUS

Uçlarına pamuk tıkılmış, 44 numara iskarpinler. Öyleyken, vecadan boyuna oğunuyor, yine ağzından tek kelime kaçırmıyor.

Kadın bir gün hamamda yıkarken ne görsün? Tabanları mosmor; kabarıp kabarıp su dolmuş.

İşin iç yüzünü öğrenince lâdenleri çatlamış, doğru dört nala Barut Hocanın tepesine dikilmişti.

Sen mi yaman, el mi yaman yollu ağzını açmış, gözünü yummuştu. Ne dersiniz, o koskoca göğdeli, pehlivan kadar kuvvetli, karşısında müslümanım denilemez izbandudun öyle bir paparasını vermişti ki.

Adamın heybeti boğa gibi bağırışı, herkesi yıldırıp kuyruğunu tava sapına çevirmesi meğerse kefmuş, kuru sıkı imiş. Derhal yelkenleri suya indirmiş, aşağıdan davranarak;

— Hâşa!. Bitemamiha iftira, kizbi mutlak. Beni çekemiyen bed tıynetlerin gıybeti, mefsedeti. 40 yıldır halakai tedrisimde bunca tullap yetiştirdim. Her kangi birine fiske vurmuş değilim. Çünkü etfale karşı min tarafillâh merhametim galiptir!. filân demeğe yeltenmişse de kâr etmemişti.

Kadın, oğlunun çoraplarını çıkartıp tabanlarını gözüne sokmuş,

— Ya bunlar ne?.. Bunları bu hale sen koymadın da sarı çizmeli Mehmet ağa mı koydu? diye ayak direyerek cevap istemişti:

— Kimseleri bulamadın da hastalıklı, cılız, boynu bükük yavruma mı gücün yetiyor? Kendi dengin gibi zebellâlarla kozunu paylaşsana... Sana yapacağımı bilirim ben; nereden geldiğini şaşırır, Agobun kazına dönersin. Bana adla sanla Kurşuncu Kadriye Molla demişler. Bütün paşaların, beylerin konaklarına girip çıkıyorum. Hepsi hatırımı sayıyor, gözümün içine bakıyor, bir dediğimi iki etmiyorlar. Alimallah Zaptiye kapısının başlarından, Hünkâr yaveri Ayıboğan Şahin Paşaya söylersem sana ot bulunmadık yerde dokuz araba ot yoldurur. Yiyeceğini yemiş ispinoz gibi ne susuyorsun? Cevap ver bakayım!

Çam yarması hoca efendide cüppesinin eteklerini toplar toplamaz, dershaneden ne sıvışış; memşaya kapağı atıp saatlerce çıkmayış; Kadriye hanımda da avaz avaz, atıp tuta tuta oğlunu önüne katar katmaz sokağa fırlayış..

Arif o cıvarda Halil Ağa mektebini, Mevlâne kapısı caddesindeki Kurşunlu mektebini sıralamış, nihayet Topkapı tramvay yolunda, çıkmaz sokaktaki Taş mektebi bitirebilmişti. On üçünü bulmuş, artık maşallah kaç hatim indirmiş, Mızraklı ilm ü hali, Muhammediye, Duduname gibi harekeli kitapları heceliye heceliye okumağa başlamıştı.

Annesi gece gündüz şükürde, hamitte. Evlâtcığının nazarlardan ırak zihni evvel. Bir de haldır huldur gazeteyi sökse, inci gibi yazılar yazsa, kaleme girip ileriliyerek bey, paşa payelerine erişse; kendi de âhir ömründe ferih fahur yaşıyarak rahatına baksa...

Sık sık damladığı konaklarda aklı erenlere fikir danıştı.

— Evvelâ rüştiyelerin birine ver. Orada gazeteyi söker, yazıyı, imlâyı düzeltir. Sonrasını düşünür, bir daireye mi çırağ edilmesini istiyorsun, yoksa tahsiline devam edip idadiyeyi, âliyeyi bitirmesini mi, o vakıt icabına bakarsın!. dediler.

— Şu çiplâk bacaklar beni bitiriyor!..
— Ne o, çapkınlığa mı başladın Salamon?
— Yok be, çorapçiliya başladım!

O konaklardan birinin kâhya efendisi ön ayak oldu. Semtindeki Topkapı merkez rüştiyesine götürdü, kaydettirdi.

Selâmünaleyküm derdemez Salak lâkabı oranın çocuklarına da yayılmıştı. Salak Arif aşağı, Salak Arif yukarı. Gitgide asıl adı bile unutularak Salak deyip duruyorlardı. Kaç senedenberi buna o kadar alışmıştı ki zerre kadar içerilemiyor, kızmıyor, tüyü bile kıpırdamıyordu.

Hattâ sınıftakilerden biri, meselâ başka bir çocuğa;

— Sussana be salak! dese, kendine zannederek lâf söylerken kesiverir, yine başka birine; ,

— Duymuyor musun salak herif, kurşun kalemini ver!. diyecek olsalar;

— Çakım yok kardeşim! cevabını dayardı.

Döne döne dört senede ikinci sınıfa kadar gelmişti. Yine kâhya efendinin ayaklanarak müdür efendiye gidip velinimetinden selâm sarkıtması, arkalık etmesi üzerine üçüncüye gelmişti. Nihayet vasat derecede şahadetnameyi alarak annesini sevincinden şıkır şıkır oynattı.

Artık malûmatı tamam, kaleminden kan damlıyor. Yeter, ötesi sağlık. Daha okuya okuya beyni mi sulansın? Âşir Dede gibi nargile içerken, neyden açılınca aşka gelerek marpucu üfleyip lüleyi darmadağınık mı etsin?.. Oğlunun adını söyliyeceği sıralar, Ahmet mi, Mehmet mi, Hasan mı derken bulamıyarak (Mahtum deyip geçiverelim) mi desin?

Kadriye hanım yine lûtfunu gördüğü o kimselere varıp eteklere, ayaklara kapanarak, yüz göz sürerek yetimceğizin bir kaleme kayırılmasına yalvardı, yakardı. Velinimet hazret;

(Arkası var)

Amcabey Rüyada!..

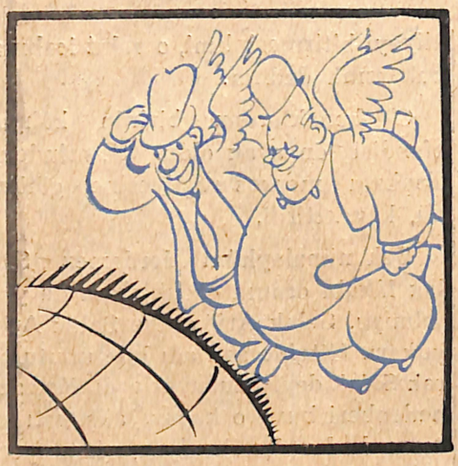

— Oooh, çok şükür dünya sulha kavuştu Amcabey...

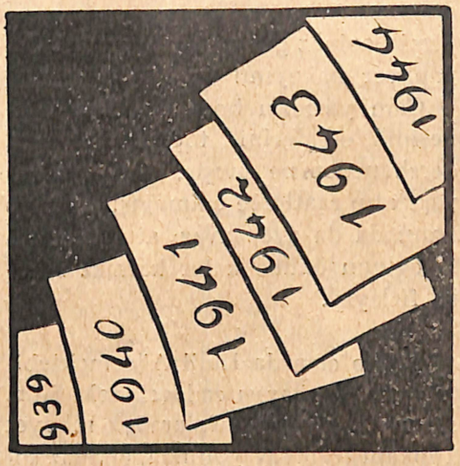

Neydi o eski günler?..

— Gazeteyi açarsın, bombardıman havadisleri...

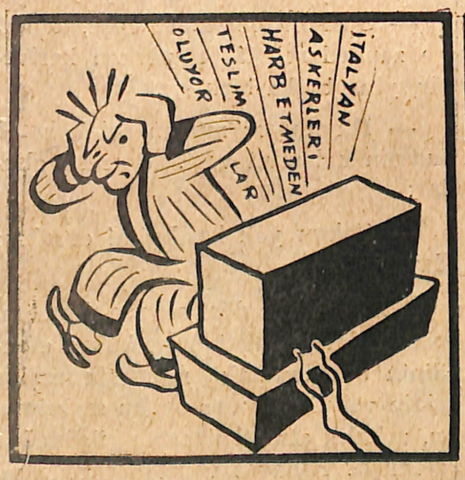

— Radyoyu açarsın, harp haberleri!..

— Hele şu siyaset ufuklarına bak, günlük, güneşlik!..

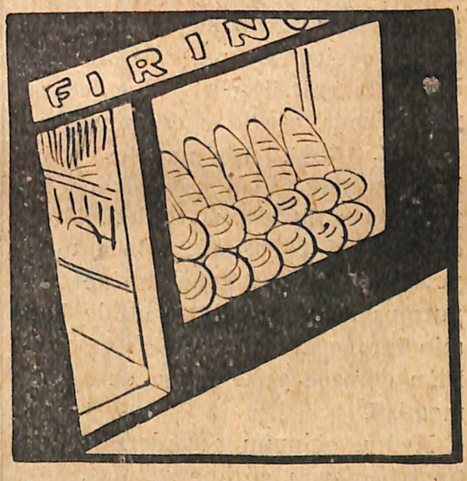

— Şu dükkânın camekânındakiler nedir acaba?..

— Pamuk desem değil...

— Süpger desem değil...

A. — Keşke yanımıza bir lûgat alsaydık!..

(Hikâyeden devam)

dim, gökten altınların yağması kaldı!..» Atelyeye çıktık. Amcam bu şaheserimi iyice görmek için gözlüğünü takarken ben bin türlü kötü ihtimallerle titriyordum. Tablonun bulunduğu tarafı gösterdim: «İşte, dedim, fakat daha tamamlıyamadım!..» Amcam uzun bir «maşallah!..» çektikten sonra gözleri süzük, ağzı açık, tabloyu temaşaya koyuldu. Tekrar «Maşallah, dedi, ne kadar da canlı!.. Neredeyse konuşacak!..»

Verecek cevap bulamıyordum. Yaldızlı çerçevenin ortasında, nefis vücudile hareketsiz duran Nebahatin bir öksürük veya bir kaşınma ile falso yapmasından korkuyordum. Dürbin gibi gözüne yerleştirdiği yumruğunun içinden tabloya bakan amcam bir ara: «İyi ama oğlum, dedi, bu kadın daha genç, meselâ 18 yaşında falan olmalıydı. Halbuki bu otuzluk gözüküyor....»

İşte hayatımı alt üst eden bu tenkid oldu arkadaşlar!..

Bu sözleri işiten Nebahat birdenbire pozunu değiştirdi. Ellerini kalçasına dayayıp çerçeveden dışarı sarktı : «Affetmişsiniz siz onu beyefendi, diye bağırdı, ben daha yirmiye basmadım!..»

Canlanan tablo karşısında neye uğradığını bilmiyen amcam gözleri dönük, şırak diye sırt üstü düştü!.. Hemen üstüne eğildim, bir de ne göreyim: Sevgili amcacığım, kalb durmasından sizlere ömür!..

İşte merak ettiğiniz bu servet bana böyle geldi!..

Misafirler hep bir ağızdan:

— Peki, Nebahat ne oldu?. Model kız?.. diye sorduk. Genç ressam:

— Onun gitmesi, tabii pek kolay olmadı! diye içini çekti.

PATAVATSIZ

AMCABEY'in
33 sayısına mahsus
KLÂSÖRLER

İdarehanemizden tedarik edilebilir. Boş klâsör (5), otuz üç gazete ile dolu klâsör (7,5) liradır. Posta ücreti alınmaz.

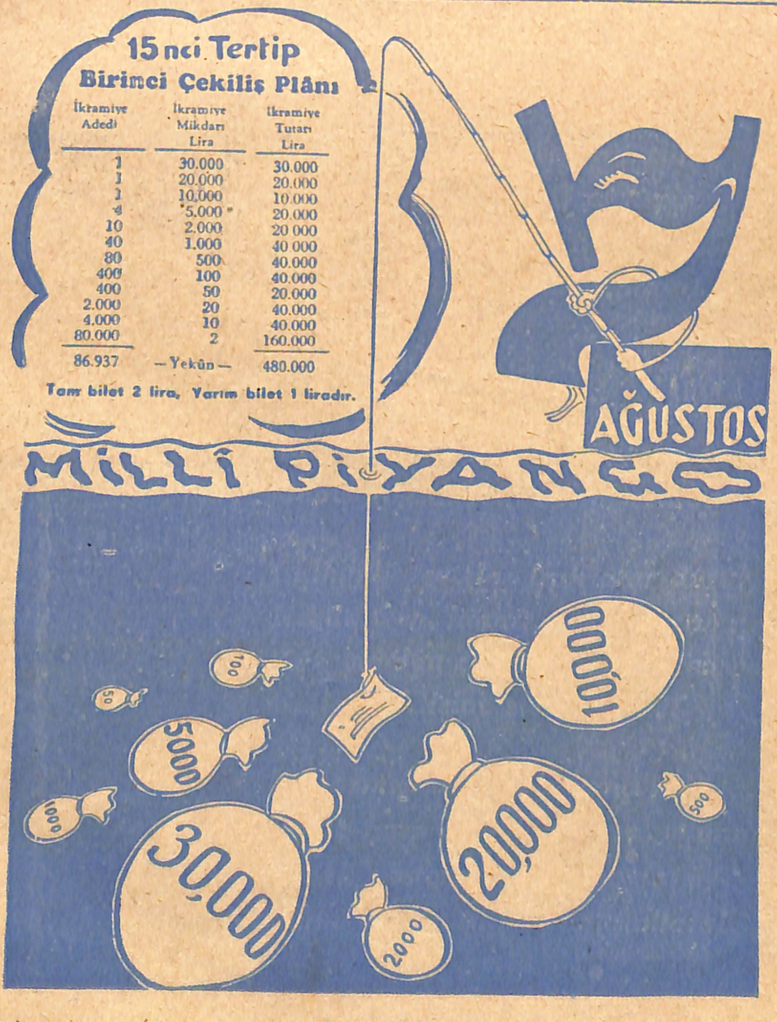

MÜSABAKA

— 8 —
" Burası neresi ?

Sekiz haftadanberi neşrine deşam ettiğimiz müsabaka resimleri bu sayımızda sona eriyor. Evvelce de bildirdiğimiz üzere okuyucularımıza şu suali soruyoruz:

«4 NUMARALI RESİM NERESİDİR?..»

Müsabakamıza iştirak etmek istiyenler bu suale verecekleri cevabı bir kâğıda yazacaklar, sekiz haftadanberi gazetemizde çıkmakta olan sekiz kuponu da keserek bu kâğıda ekliyecekler ve (Amcabey müsabaka memurluğu) adresine göndereceklerdir. Şu noktalara bilhassa dikkat edilmesini rica ederiz:

1 — İsim ve adreslerin açık ve okunaklı yazılması.

2 — Müsabaka resimlerinin değil, yalnız kuponların gönderilmesi.

3 — Cevapların 11 ağustos 943 çarşamba günü akşamına kadar postaya verilmesi.

Doğru cevap verenler arasından (50) kişiye sıra ile şu hediyeler verilecektir:

1 — Bir adet «Amcabey» klâsörü.
2 — Bir çift çorap.
3 — 5 — Birer piyango bileti (yarım).
6 — 10 — Birer el sabunu.
11 — 25 Birer aylık «Amcabey» abonesi.
26 — 50 — Birer «Amcabey» kartı.

(Bu kartlardan altı tanesini biriktiren altı aylık «Amcabey» abonesini kazanır!)

Sahibi Sermet Muhtar Alus
Neşriyat müdürü Rıza Yücer
Basıldığı yer Cumhuriyet matbaası
Rotatif baskı

Amcabey
SİYASÎ MİZAH MECMUASI
Sayı: 35

— Akdenizde SERAP!..

AMCABEY
Müsabaka kuponu : 8